

lem Statsbanerne og Privatbanerne angaaende Udveksling af Vognmateriel til Befordring af Gods og Dyr paa vore Baner. Det er umuligt for de private Baner at holde et saa stort Vognmateriel, at de kunne befordre alt det Gods og de levende Dyr, der skulle beføres udover deres eget Territorium ind paa Statsbanerne til længere borte liggende Stationer. Der er Tider paa Aaret, hvor de private Baner have over Halvdelen af deres Vogne løbende inde paa Statsbanerne. Der er ganske vist en gensidig Overenskomst mellem Statsbanerne og Privatbanerne om, at Vognladningerne skulle føres fra Statsbanerne ind paa de private Jernbaners Stationer og omvendt. Men den Længde, Statsbanernes Vogne have at køre paa Privatbanerne, er forholdsvis kort i Modsætning til, hvad der maa præsteres af de private Baners Vogne, naar de føres ind paa Statsbanerne. Efter min Mening ere Statsbanerne ikke saa villige, som de burde være, til at levere tomme Vogne til Læsning paa Privatbanestationer til det Gods, der skal føres fra vedkommende Privatbane ind over Statsbanen. Jeg holder her i min Haand en Skrivelse fra 3die Trafikkrets til Vejle Statsbanestation. Den er dateret 24. Januar, og det hedder i den: „Som almindelig Regel gælder, at Privatbanernes Rekvisitioner paa Statsbanevogne til Gods og levende Dyr ved Effektueringen bør staa tilbage for Statsbanernes egne Bestillinger. Regelen finder Anvendelse, saavel naar Vogne ønskes til Forsendelse fra Overgangsstationens Havnebane ind paa Privatbanen som naar de ønskes sendte til Privatbanestationer til Læsning for Statsbanestationer.“

Statsbanerne hævde altsaa den Regel, at de ville først effektuere deres egne Bestillinger. Men hvad vil det sige? Det forekommer mig, at Meningen hermed maa være, at Statsbanerne først ville effektuere Bestillinger, der gøres fra Stationer paa selve Statsbanen, men de private Baner bør stilles lige med de Stationer og Egne, som berøres af de danske Statsbaner, thi Privatbanerne ere udmærkede Kunder for Statsbanerne. Enhver Privatbane er en Aare, der tilfører Statsbanerne en betydelig Trafik baade af Gods og Personer. Jeg vil derfor bede den højtærede Minister, om han ikke vil medvirke til, at Statsbanedriften stiller sig saaledes, at enhver Fordring om Vogne til Læsning ved en Privatbane bliver stillet paa lige Vilkaar med Bestillinger, der udgaa fra selve Stats-

banernes Stationer, saa at Bestillingerne effektueres efter Tur.

Man maa huske paa Modsætningsforholdet mellem de Egne, som have anlagt Privatbaner, og hvis Befolkning har maattet anvende store Beløb for at faa Banerne anlagte, og de Egne, som ere saa lykkelige at have faaet Statsbaner uden selv at have ydet synderligt dertil — i hvert Fald ikke noget i Sammenligning med, hvad der ydes til Anlæg af Privatbaner. Man bør derfor stille sig ens overfor de Egne, som berøres af Statsbaner, og de Egne, som berøres af Privatbaner. Det er ikke Tilfældet nu, og i det Forhold ønsker jeg, at der maa ske Forandring. Det er muligt, at Statsbanerne ville svare, at de have ikke tilstrækkeligt Materiel til Raadighed, men saa forekommer det mig, at Ministeren bør søge Rigsdagen om en Bevilling til forøget Materiel. Det drejer sig om store Værdier, og de Egne, der skulle have deres Gods omsat, kunne ikke være tjente med, at der hengaar flere Døgn, inden de kunne faa de Forsendelser besørgede, som der her er Tale om.

Jeg skal nævne, en anden Ting ovre fra Fyn. Fra Kertemindeegnen afsendtes der i Fjor store Vognladninger Halm til jydsk Stationer. Det vil være i ærede Medlemmers Erindring, at der forrige Aar var delvis Misvækst i Jylland, og henad Foraaret viste det sig, at der var en betydelig Fodermangel der, og derfor rekviderede man til jydsk Stationer betydelige Vognladninger Halm fra Kertemindebanens Stationer. Det var umuligt at faa disse Bestillinger effektuerede, fordi man ikke kunde faa Vogne fra Statsbanerne, der skulde befordre denne Halm fra Kertemindebanen den korte Strækning over til Jylland. Og den Undskyldning, Statsbanerne gave, var ikke blot en Henvisning til den almindelige Regel, jeg før nævnte, men de kom med den mærkværdige Undskyldning, at de ikke havde Presenninger nok til disse Vogne. Hvis det virkelig er saa fattigt og smaat med det nødvendige Materiel paa Statsbanerne, synes jeg, at den højtærede Minister maa komme til Rigsdagen og forlange den fornødne Bevilling, for at Statsbanerne kunne blive satte i Stand til at stille sig mere velvilligt end hidtil overfor de Fordringer, som der — saaledes som jeg her har nævnt — stilles til Statsbanerne fra de private Baner.

Dernæst vil jeg bringe en Tak til det ærede Medlem for Vervingen (Lindø), fordi